

BÉKEHARANG

HITMÉLYÍTŐ, HITÉBRESZTŐ ERKÖLCSNEMESÍTŐ LAP.
MEGJELENIK MINDEN HÓ ELSEJÉN

ELŐFIZETÉSI DÍJ EGY ÉVRE 250 P. EGYES SZÁM 30 F.
Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, VI. Felsőerdősor 5. I. emelet.

Jézus eljött!

Miért jött el Jézus és kihez jött? Ezek ádventi kérdések. Ma is nagyon időszerű kérdések. Most is sokan gondolják, hogy Isten már nem törődik az emberekkel. Mások még kétségbe vonják azt is, hogy Isten uja benne van a világ történéseiben. Ezért kell újra ráeszmélnünk, hogy Jézus valóban eljött és hogy Isten az Ő érthetetlen nagy szeretetében küldte el Őt hozzánk. Tehát nem álom ez, hanem valóság. Isten szeret minket, azért küldötte el hozzánk Jézust. Különösen nagy időkben kellene megértenünk, hogy Jézus az Egyetlen, aki által eltudunk igazodni mindenkor. Ma is. Ez valóban örömhír a mai időkben részünkre. „Született nektek a Megtartó.” Nélküle nincsen semmi szilárd pontunk, amelyen megállhatnánk. Azért van ma olyan sok reménytelen és örömtelen ember, mert nem ismerik ezt a Megtartót. Használjuk fel az ádventi időt. Mostanában ugyanis olyan borongós szomorú idő van kint. Szánjunk egy kevés időt lelki kérdések elintézésére. Azt mondják, hogy Jézus eljövetele idején is olyan korszak volt, amikor már senki sem ismerte ki magát. Mindenfelé kialakult az a vélemény, hogy már csak az segíthet az emberiségen, ha Isten Maga küld el valakit, aki utba igazítja és megtartja az embereket. És az emberek nem csalódtak. „Mert Isten úgy szerette a világot, hogy elküldötte az Ő egyszülött fiát.” De nem mindenki ismerte meg és nem mindenki fogadta el Őt. Az ádventi idő jó arra, hogy feltegyük magunknak a kérdést őszintén: Miért nem ismertem meg és miért nem fogadtam el Őt? A legtöbb esetben lehet mondani: Mert az ember nem akarta. Jézus olyan alázatosságban jelent meg, hogy a gögös ember már ezért nem tudta elfogadni és nem akarta magát rábizni. Jézus egészen akar minket. Jézus belenéz szívéinkbe és belenyul életünkbe. És ezért nem akarják Őt az emberek. Inkább börtönléteket kétségbeesetten és idegesen. De Neki alárendelni magukat még sem akarják. Kihez jött hát el Jézus? Azokhoz, akik Reá vártak.

Akik már minden reménységüket önmaguk boldogítására elveszítették. Ma hála Istennek, mintha ismét szaporodna azok száma, akik belátják, hogy nincsen az embernek senkije és semmije, ami vagy aki neki megelégedést nyújthatna. Ma sokan belátják, hogy Jézus az egyetlen kiút. Valóban Jézus az ut az élethez. Nélküle nem élet az élet. A mi földi emberi életünket, csak Ő világítja meg, csak Ő ad annak értéket és értelmet. Mire való ez a, sok esetben olyan szörnyű élet? Csak Jézus tudja megmagyarázni, csak Ő tudja, nem csak elviselhetővé, hanem széppé és győzedelmessé varázsolni. Tehát Reá tekintünk fel. Ádvent azért van, hogy használjuk fel gondolkodásra. Gondolkodjunk arról a nagy Szeretetről, Istenről, ahogyan megjelent nálunk Jézus képében. Azért ebben a formában, hogy mi láthassuk és hallhassuk és megérthessük. Ő ismer minket, szeret minket, nevünkön szólít bennünket. Nem azt várta, hogy mi emelkedjünk fel hozzá, Erre nekünk soha erőnk nem lett volna. A bűn súlya olyan nagy, hogy meg sem tudunk mozdulni miatta. De Jézus jött el hozzánk, akik magunkon már segíteni nem tudunk. Akik beláttuk való helyzetünket és csak Tőle vártuk a szabadulást. Így van ez. Azért sinylődik a világ, mert még mindig magát akarja megváltani és nem akarja Jézus kinyújtott kezét megragadni.

Figyeljünk fel újra az örömhíre: Jézus eljött. Mert Isten szerette a világot oly nagyon. És Jézus eljött, mert Rajta kívül más kiút, más megoldás nincsen. Nincsen senki részére, nincsen a te számodra sem. Ádvent van. Fogadjuk el Őt hálással és örömmel!

T.

Az irgalmasság erénye, olyan nagyszerű, hogy anélkül a többi erények, legyenek bár jelek, mégis haszontalanok. Mert legyen bár valaki tiszta, józan és ékeskedjék más egyéb erényekkel, de ha nem irgalmas, nem érdemel irgalmasságot. (Leo.)

Naámán — egy kis zsidólány — Elizeus és Géházi.

— Liebstöckl —

X.

Ő pedig monda néki: Nem menté el az én szívem veled, mikor az a férfiú leszállott szekereből elődbe? Most az ideje, hogy szerezz ezüstöt és hogy végy ruhákat, olajjákat, szőlőket, juhokat, barmokat, szolgákat és szolgálóleányokat? Azért rád és a te magodra ragad a Naámán bélpoklossága mindörökké. És ki ment ő előle megpokolosodva, mint a hó. (Kir. II. 5, 26—27.)

Elizeus, amikor megkérdezte Géházit, hogy honnét Géházi, alkalmat akart adni a bünéből való megtérésre, de a megtévedt szolga nem élt ezzel az alkalommal, sőt még egy hazugsággal tetézte bünét, amikor azt hazudta a prófétának: nem ment a te szolgád sehová. Ha egy megtévedt léleknek a lelkipásztor alkalmat ad arra, hogy könnyítsen lelkén és ha nem él ezzel az alkalommal, nagy a veszélye annak, hogy tovább zuhan a mélybe. Nem igen van megállás. Vagy-vagy. Mint ahogy az örökéletre két út vezet, a keskeny és a széles út, egyik az üdvösségre, másik a kárhozatra, éppen így egy helytelen lelkiállapotból az alázatosság és beismerés útján vagy kiemelkedik a lélek, vagy szegyenérzetében, gyávaságában lezuhan a mélybe, de előbb utóbb, minden bizonnyal ha lassu süppedéssel is de elmerül a bün iszapjában. Ezért kell Isten gyermekének minden alkalmat örömmel megragadni, hogy lelkére tapadt bármilyen kis szennytől megtisztuljon. Géházi eddigi tapasztalata az Ur dolgaiban, kapcsolata Isten emberével, mind-mind hiábavalónak bizonyult egyetlen büne miatt, melyből nem akart szabadulni. Sok szomorú életű Géházi él most is Isten gyermekei között, akiknek évekig tartó kapcsolatuk az Urral, örömük egy közösségben, tapasztalatuk Isten dolgaiban, mind semmivé vált lelke számára azért, hogy egy megtévedt pillanatban elbuktak a kísértésben és nem ragadták meg az alkalmat a bűnbánaton keresztül való szabadulásra. Óh mennyi ilyen megszakadt lélek bolyong. Az ilyenekből lesznek a békétlenkedők, állandóan másban hibátkeresők, rossz lelkiállapotukért környezetüket okoló, gyülekezetüket elhagyó, majd a közösségekben vándorló lelkek, akiknek semmi teherbírása nincsen, sőt maguk is szomorú terhei egy gyülekezetnek és segíteni nem lehet rajtuk, mert maguk sem akarnak, illetve szegyelnek, — terhüktől megszabadulni. Ezért figyelmeztet az apostol: „Vigyázzatok magatokra, hogy el ne veszítsük, amit munkáltunk, hanem teljes jutalmat nyerjünk.” (János II. 8.)

Elizeus azonban ráolvassa Géházira bűnét. Előtte volt az egész jelenet és annak indító oka, a kapzsiság. És ennek nem lehetett más következménye, mint a bűnhődés. Első pilla-

natra úgy tűnik fel, mintha a próféta ezen szavaival, hogy — azért rád és a te magodra ragad Naámán bélpoklossága örökre — megátkozta volna Géházit. Pedig nem. Csak egyszerűen megállapítja a hűtlen szolga bünének következményét, amelyet senki sem kerülhet el, aki nem akar abból szabadulni. Géházi szörnyűt tévedett. Gazdagságot keresett és nyomorult földönfutó lett. Az első ember Istenhez hasonló akart lenni és üldözött vadként kellett bujdosnia. Kain szabadulni akart öccse tiszta lényétől és szelleme örök átokként kísérte élete végéig. Ez a bün legrettenetesebb természete, örökélet italát kínálja és mérget ad, boldog élet rózsaszín délibábját vetíti a szerencsétlen halandó elé és a kietlen pusztaságba vezeti. Óh hány lélek élete végződött ily dicstelenül. Milyen más jó Megváltónk ígérete: „E világon nyomoruságotok leszén.” Itt nem ígér semmi különösét, semmi jót, csak békességét, mely minden értelmet felülhalad és örökéletet az Ő szeretőknak.

Kedves lélek, melyik uton haladsz? Kinek a hívása és ígérete fontos számodra? Melyikre építesz? A jelen délibábjára, vagy az Ur ígéretére? Mily szomorú, ha egy léleknek lelkileg megpokolosodva kell az életutját járni, amikor megtisztulhatott volna. Adjon az Ur erőt és kegyelmet neked, hogy bármily lelkinyomoruságba kerüljél is, bármennyire becsapjon a sátán egy töredelmes átadáson keresztül ne bélpoklosan, egyedül kóborló vándor légy, hanem megragadva az Ur kezét, megbékélt lélekkel léphess be egykor az örökélet kapuján.

Gondoljunk az árvaházunkra

Egyházunknak egyik legfontosabb jótékonyági intézménye a szenttamási árvaház, amelyet már többször ismertettünk. Ezen intézetünkkel szemben gyülekezeteink azzal szokták együttérzésüket és szeretetüket kimutatni, hogy advent első vasárnapjának perselypénzét az árvaháznak küldik. Az árvaházi bizottság szeretettel kéri a közösségeket, hogy ezen szokásukról az idén se felejtkezzenek meg, sőt a drágaságra való tekintettel, még fokozottabb mértékben járuljanak hozzá. hogy az Ur kicsinyei hiányt ne szenvedjenek. Az Ur ügye iránti hűségünk és buzgóságunk fokmérője hitéletünknek és az árvák ügye az Ő ügye.

Valamint a gyógyszer mitsem használ a sebnék, míg ki nem vételetik a vas, mely benne van, úgy mitsem ér annak imádsága, kinek szívében halálthozó gyűlölet van. (Ágost.)

***

Nem dicsőség a győzelem, hacsak nehéz küzdelemben nem kerül. (Ambr.)

Remény-mindvégiglen.

Kivánjuk pedig, hogy közületek kiki ugyanazon buzgóságot tanusítsa a reménységnek bizonyossága iránt mindvégiglen, hogy ne legyenek restek, hanem követői azoknak, akik hit és békesség által öröklük az ígéretek. (Zsid. 6. 11—12.)

Minden Isten gyermeke számára szent kívánság, amit e versben olvasunk, hogy a reménység bizonyossága iránt buzgóságot tanusítsunk. Az a reménység, amelyben egy keresztyén él, amelyet az Úr Jézusban magáénak mondhat kell, hogy szent bizonyosság legyen számára. Nem egy hiu reménység, mely a körülmények változása, vagy az idők folyamán szerte folyik. Ez a reménység ad erőt és megnyugvást. És amikor olyan elviselhetetlennek látszik valami, vagy rengeteg csalódás ér, a fájdalmak az ajkunkig hatoltak, (zsolt. 39. 3.) minden sivárnak, hiáavalónak és mulandónak látszik és mégis a hétköznapi gondjaiban kell élni, ez a reménység az, ahol megpihenhetünk. Ennek a bizonyossága, Ha ez nem volna, a csüggedés mocsarában pusztulhatnánk. Amikor a hétköznapi élet a maga sivárságával, kicsinyes, aprólékos gondjaival, ezernyi mulandó kérdéseivel, csalódásaival, bizonytalanságaival reánk nehezedik; és amikor látjuk, hogy az élet hogyan araszolódik a sir felé és életünk elfolyt ideje a maga esetleges kis örömeivel, hogy eltűnt az idő tengerének hullámsírjába és mi itt vagyunk egy öregség előtt, amely tele a maga gyámoltalanságával, bizonytalanságával, mi adhat akkor békét szívünkbe? Ha arra gondolunk, hogy mennyit éltünk és ezen élet alatt, mennyi minden másképp történt, mint szeretttük volna, vagy elgondoltuk és még mi várhat reánk? Csak az Úr Jézusban és az Ő ígéréteiben vetett reménység az a talaj, amelyen megvethetjük lábainkat és amely nem szegül meg. (Róm. 5. 5.) Ennek bizonyosságában élni ad erőt, elhordozni — mindent és örömet még a világ szerint örömtelen állapotban is.

De a reménységnek ez a bizonyossága a sok támadás által megrongálásnak van kitéve. A sok próba elgyengíthetné, a hosszúnak látszó idő, a javulás kilátástalansága, mind-mind elvehetné a reménységnek bizonyosságát. Kísértésekben jön a sátán. Hol van akiben reménykedtél, mind az csak délibáb volt és éppen ezért kívánatos, — mint alapigénk mondja — hogy mindig végiglen egyforma buzgóságot tanusítsunk a remény bizonyosságában. Tulajdonképen ez mutatja meg Isten gyermekének igazi lelkierejét, hitét és komolyságát. A kételkedő, gyenge lélek reménységének bizonyossága egy hullámvasúthoz hasonlít. Majd fenn van a magasban, amikor örvendezve hirdeti az Urban kapott reménységet, majd az idők, körülmények és helyzetek változásával lezuhan a reménytelenség mélységébe. Ezek azok a keresztyének, akikre egy közösség nem tud építeni, akik felől

nem lehet biztonságba a testvériség, akik most örömmel jönnek, hogy már a legközelebbi órára szomoruan állítsanak be. Ezek azok, akik reménykednek, még kedvük szerint megy minden, de vége, ha valahol akadályok gördülnek utjukba. Kedves lélek nem vagy talán te is ilyen? Oh ez nagyon szomorú állapot. Amikor ahelyett hogy te erősítenél, „buzgóságot tanusítanál” — a reménység bizonyossága iránt, állandóan attól kell tartani lelki testvéreidnek, mikor kell gyámolítani mint reménytelen, csüggedt beteget.

Az Úr kívánsága ígéje szerint, hogy benne vetett reménysége iránt mindvégig, ugyanazon buzgóságot tanusítsuk. Függetlenül a borutól vagy napsütéstől, az illatos tavasztól, meleg nyártól, vagy a dermesztő téltől. Függetlenül az éléskamránk bőségétől, vagy ürességétől. Ruhánk finom divatosságától, vagy szegény, de tiszta foltozottságától. Az Urnak nagy ajándéka az a drága reménység, amelyet nekünk adott, őrizzük egyforma örömmel (Róm. 12. 12.) és kísérsen bennünket addig, míg átlépve e siralom völgyéből, örök hazánkban e boldog reménység valósággá válik.

Liebstöckl.

Egy csendes emlékűnnep.

Lapunk más helyén olvashatjuk, hogy a szegedi aratási hálaűnnepélllyel kapcsolatban űlte Sebele György körzeti felügyelő lelkipásztori szolgálatba való lépésének harminc éves emlékűnnepét. E sorok olyan szerényen huzódtak meg a tudósításban, mint amilyen szerény az akiról szó van.

Harminc esztendeje, hogy Sebele György, mint 21 éves fiatalember gyülekezeti munkáját megkezdte és ez a három évtizedes szolgálat a délkelet-európai misszió élő történelme. Érdekes, mint történelem, mert Nagymagyarországból indult ki, majd az idegen uralom alatt ez a szolgálat lenyult Pál apostol első európai átlomásáig — Macedóniáig. Majd újra a magyar munka mezőn indult aratásra, átvéve a magyar munka déli kerületének vezetését. E fenti néhány sor nem is dió, hanem csak mogyoróhéjban összefoglalva ad egy nagyon szerény vázlatot. De mi minden van e halvány vázlat mögött! Mennyi utazás, álmatlan éjtszaka, veszedelem a balkáni hegyek között, hiányos, kényelmellen szállás az ősi macedonok között, harc, kilincselés a magyar misszió érdekeiért idegen hatóságok előtt megalázkodás, nem önmagáért, hanem az Úr ügyéért és testvéreiért.

És közben fáradhatatlanul hirdette az ígét. Mint gyülekezetvezető a Bácskában és Bánátban működött és mint körzetvezető is, — noha kiterjedt körzete volt, mindig vezetett gyülekezetet is, három nyelven hirdetvén az ígét: magyarul, németül és szerbül. Jelenleg is, mint a déli kerület felügyelője, egyszersmint az újdíki

gyülekezet és annak mellékállomásainak lelkipásztora, s mint ilyent, úgy a hatóságok, mint a gyülekezetek osztatlan szeretete és megbecsülése veszi körül. Elvitathatatlan érdeme, hogy munkaterületén egyházunkat sem a hatóságok, sem más felekezetek vezetői nem kellemetlenkedő „szektá”-nak tekintik, hanem evangéliumi egyháznak, melynek egyszerű evangéliumi alapon álló munkája jóindulatot és támogatást érdemel. Sokkal jobban szeretjük Sebele Györgyöt, semhogy mennyei jutalmát kisebbsítsük azzal, hogy az Ur munkájában eltöltött harminc esztendő küzdelmeit, nehézségeit, áldását, eredményeit és érdemeit itt gyarló földi tollal leírjuk. Legyenek ezek feljegyezve az Életkönyvben. De amikor a negyedik évtized határán megállunk és az Ur áldását kívánjuk a további munkájához, ennyit mégis tartozunk feljegyezni, hogy eddigi és további munkáját magányos imáinkban is az Ur elé vihessük.

(l. j.)

H I R E K.

November első vasárnapján szép aratási hála ünnepélye volt a szegedi gyülekezetnek. Két emlékűnnepet kapcsolunk össze ezzel a szép alkalommal. Most volt harminc esztendeje, hogy Sebele György körzeti felügyelő prédikátori szolgálatba lépett és most volt harminc esztendeje, hogy először kezdtük meg a munkát Szegeden. Így Szegedre érkezett erre az ünnepélyre Tessényi igazgató, nejevel és Sebele felügyelő, nejevel. Sebele testvért szeretettel köszöntöttük harminc éves jubileuma alkalmából. Az Ur választott szolgája ő. Egy kis könyvre volna szükség, hogy leírjuk azt az áldott munkát, melyet ő elvégezhetett e három évtized alatt. Mennyit utazott, mennyit fáradzott ő, igen sok esetben uttoró munkát végezve a leg egyszerűbb viszonyok között. De mint vezető ember is kiválóat teljesített, Nevezetesen lent Macedóniában sok áldás kísérte fáradásait. Adja a jó Atya, hogy még hosszú éveken át jó egészségben dolgozhasson sokak javára és Isten dicsőségére.

Az aratási hála ünnepély kitöltötte az egész vasárnapot. Délelőtt Tessényi tv. szolgált és délután Sebele tv. szép ének és zeneszámok, valamint szavak is emelték az ünnepély értékét. Igazi hála ünnep volt. Nemcsak a testi jókért mondtunk köszönetet, hanem hogy Isten az Ő szolgálait is elhívta és megtartotta sokak áldására. Hecker Henrik tv. magasztalta az Urat jelentésében, mert hosszú hónapokon át megtartotta családjával és gyülekezetével akkor is, amikor a harctéren volt. Isten áldja meg az Ő népét Szegeden.

Házasság. Boros Vilmos a kaposvári gyülekezet fiatal tagja november hó 11-én házassá-

ságot kötött Frey Karolával a bonnyai bapt. gyülekezet tagjával. Az ifju párra az Ur áldását dr. Szalós Artur pécsi lelkipásztor testvérünk adta a bonnyai bapt. kápolnában. Az Ur Jézus szeretete kísérje kedves testvéreinket az élet utján.

Eljegyzés. Balázs Juliskát eljegyezte Kerkes Pál a budapesti gyülekezet tagja. Az Ur áldása nyugodjék fiatal testvéreink szándékán.

3000 nyelven beszélnek a világon. Egy fiatal svéd bölcsészhallgató doktori értekezésül annak pontos megállapítását választotta, hogy hány nyelven beszélnek a föld lakói. Először azt kellett megállapítani, hogy melyik nyelv tekinthető önállóan és melyik tájnyelvnek. A fiatal bölcsészhallgató arra az eredményre jutott, hogy a föld lakói körülbelül 3000 különböző nyelven beszélnek. Európában, az Uralt számítva határnak, 53 különböző nyelven beszélnek. A legtöbb nyelvre lefordított könyv, a biblia, körülbelül ezer nyelven van forgalomban.

Vakmerő ítélet.

Vannak némelyek akik mindenről rosszul ítélnék: kik azt mondják, hogy aki alázatos igyekszik lenni az képmutató, ha eszik iszik, torkos; ha béketűrő, gyáva; ha igazságos, türelmetlen, ha komoly, mogorva, ha vig, romlott erkölcsű; ha váltásos, különködő; ha társalgó, világias; ha csendes és békés, színlelő; ha másokat megled, elbizakodott; ha virraszt és imádkozik, tulbuzgó; ha alszik rest és tunya; ha beszéde által mások üdvét előmozdítani akarja, feltűnni akaró; ha az emberek kegyét birja hizelgőnek mondják; ha nem hizeleg azt mondják róla kevély. Istenek tartsd fenn az ítéletet.

(Gerg.)

El ne felejtse

Karácsonyi, ujévi, biblia, könyv, képeslap, képecske rendelését

a

KERESZTYÉN KÖNYVESHÁZNÁL
Budapest, VI., ker. Felsőerdősor 5.
eszközölni.

Minden könyvet beszerzünk. A torlódás elkerülése végett mielőbbi megkeresést kérünk.

Kiadja: Keresztyén Könyvesház korl. fel.
Szövetkezet, Budapest, VI., Felsőerdősor 5.

Felelős kiadó és szerkesztő:
Tessényi János, Budakeszi, Fő-u. 5.

Nyomatott: Kultura könyvnyomdában, Kaposvár.
Nyomdáért felel: Henczer István.